

Σύλβια Κοιλάκου

Το βασικό ζητούμενο είναι, το εργατικό κίνημα να ανασυγκροτηθεί σε μια γραμμή ταξικής σύγκρουσης και νικηφόρας απερίθωτης απέναντι στην κυριαρχία του κεφαλαίου

Μπροστά στην Εργατική Πρωτομαγιά και τις νέες μάχες που ωριμάζουν είναι αναγκαίο να δούμε τους όρους μιας συνολικής απερίθωτης του εργατικού κινήματος.

Η κοινωνική σύγκρουση οδηγείται σε παροξυσμό. Παρότι πλησιάζουν εκλογές, η κυβέρνηση δεν σταματά την επιδρομή, περνά τα μέτρα ενός νέου μνημονίου, που οδηγούν σε μια ακόμα πιο βαθιά βουτιά στην εκμετάλλευση. Όμως, παρά τους τρομακτικούς τριγμούς της, η κυβέρνηση δεν έχει -για την ώρα- φάει ένα γερό χαστούκι από το κίνημα, έστω αντίστοιχο με αυτό των πρώτων χρόνων του μνημονίου. Οι εργαζόμενοι σωστά κατανοούν, ότι οι αγώνες δεν μπορούν να παραμείνουν στο στενό χώρο μιας επιχείρησης ή ενός κλάδου, πως απαιτείται συνολική πολιτική απάντηση. Ωστόσο δεν έχουν πειστεί ότι υπάρχει ένας άλλος δρόμος, και πως αυτός μπορεί να ανοίξει μόνο με τον αγώνα τους.

Παρά την εμφάνιση σημαντικών αντιστάσεων και παρότι βρισκόμαστε σε μια περίοδο που εγκυμονεί μεγάλες αλλαγές και ανατροπές στο πολιτικό επίπεδο, κυριαρχεί **η λογική του «μη χειρότερα» και των μικρών βελτιώσεων, μέσω της ψήφου**. Υπάρχουν ασφαλώς, πολλές αιτίες για το γεγονός ότι το εργατικό κίνημα, δεν μπόρεσε να αναμετρηθεί αποτελεσματικά με την αστική επέλαση. Οι συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης, η κατάργηση των συμβάσεων, η ανεργία, οι ξεπερασμένες δομές που δεν χωρούν τον κόσμο της ελαστικής εργασίας, η κυριαρχία του εργοδοτικού κυβερνητικού συνδικαλισμού στα συνδικάτα... Ισχύουν αυτά και άλλα, ωστόσο το πιο σοβαρό είναι ότι δεν μπόρεσε να ηγεμονεύσει μια εργατική πολιτική, που να βάλει στο επίκεντρο τα εργατικά συμφέροντα και ανάγκες.

Σε μια εποχή «ή του ύψους ή του βάθους», όπου το δίλημμα **«αντίσταση ή υποταγή»** έχει δώσει τη θέση του στο **«εξέγερση ή καταστροφή»**, στην Αριστερά κυριάρχησαν άλλες προτεραιότητες.

Η επίσημη Αριστερά, διαχειριστική και ρεφορμιστική, δεν επέλεξε το δρόμο της αποσταθεροποίησης του πολιτικού συστήματος, δεν έκανε στροφή στο εργατικό κίνημα και σε αποφασιστικές μορφές πάλης, δεν εμπιστεύτηκε και δεν ενίσχυσε τις δυνατότητες του οργανωμένου λαού. Αντίθετα, με την στάση της, ενίσχυσε την κοινοβουλευτική αποχαύνωση, την ατέρμονη και καταστροφική εκλογική αναμονή, που άνοιξε ακόμα περισσότερο την όρεξη στον Σαμαρά, στην τρόικα και στις πολυεθνικές, να κατακρεουργούν τα εργατικά δικαιώματα.

Η υποστολή του πήχη των απαιτήσεων, από την πλευρά του **ΣΥΡΙΖΑ**, στο κατώτερο δυνατό σημείο, δεν μπορεί να εγγυηθεί την βελτίωση, ούτε καν το «μη χειρότερο» για τα λαϊκά στρώματα. Η ευρωλαγνεία, πάει πακέτο με την λογική του «ώριμου φρούτου» και την παραμονή εντός των ορίων του υποταγμένου συνδικαλισμού. Αυτός ο «εύκολος» δρόμος μιας κλιμακωτής κατηφορικής πορείας, είναι εντέλει απολύτως αναποτελεσματικός. Την στιγμή που οικοδομείται ένα πανίσχυρο ολοκληρωτικό κράτος, που το

κεφάλαιο και η ΕΕ σαρώνουν τα πάντα, πώς είναι δυνατόν, με μια ομαλή εκλογική μετάβαση, με το εργατικό κίνημα σε ρόλο παρατηρητή, να αλλάξει κάτι ουσιαστικό για τους εργαζόμενους ή τους ανέργους;

Από την άλλη το **ΚΚΕ**, επέλεξε όχι απλά το σεχταρισμό για τον οποίο συνήθως κατηγορείται, αλλά τον ουσιαστικό ρεφορμισμό στην πράξη, περιοριζόμενο στην «απόκρουση των συνεπειών της κρίσης», καθώς δεν έθεσε άμεσους ανατρεπτικούς στόχους, παρά μόνο σαν απότοκο της «λαϊκής εξουσίας». Η παρέμβασή του στο μαζικό κίνημα ήταν πραγματικά καθηλωτική.

Ωστόσο σήμερα, μια Αριστερά αντάξια του ονόματος της, δηλαδή μια Αριστερά ανατρεπτική, οφείλει να αντιμετωπίσει κατάματα την πραγματικότητα, να βάλει στο επίκεντρο τα εργατικά και ταξικά συμφέροντα και να τολμήσει να συγκρουστεί.

Ας δούμε ορισμένα ερωτήματα:

Πώς θα βρουν δουλειά οι άνεργοι, όταν η καπιταλιστική κρίση και ο σημερινός τρόπος παραγωγής, δεν μπορεί να εξασφαλίσει ότι θα συνεχίσουν να υπάρχουν μεγάλες βιομηχανικές μονάδες και, πολύ περισσότερο, να λειτουργούν προς όφελος της κοινωνικής πλειοψηφίας;

Πώς θα υπογραφούν αξιοπρεπείς συλλογικές συμβάσεις, πώς θα γυρίσουμε στους μισθούς του 2010, πώς θα πάρουμε τον κλεμμένο πλούτο, όταν η αστική επιδρομή επιδιώκει να περάσει ολοκληρωτικά και να επιβληθεί δια πυρός και σιδήρου στον κόσμο της εργασίας;

Πώς θα καλυφτούν στοιχειώδεις κοινωνικές ανάγκες, όταν ο κρατικός προϋπολογισμός στενάζει από την εξυπηρέτηση του χρέους;

Πώς θα ανατραπούν οι αλληπάλληλες αντι-ασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις, στο πλαίσιο των δραστικών οδηγιών της ΕΕ;

Πώς θα δοθεί επίδομα σε όλους τους άνεργους εντός των ορίων της «δημοσιονομικής σταθερότητας» και των μνημονιακών προγραμμάτων;

Πώς θα διεκδικήσουμε μόνιμη και σταθερή δουλειά, με τα προγράμματα ανακύκλωσης της ανεργίας και των ΕΣΠΑ, που επιβάλλει η ΕΕ και οι πολυεθνικές;

Πώς θα υπάρξουν δημοκρατικά δικαιώματα, λαϊκές και συνδικαλιστικές ελευθερίες, υπό το καθεστώς της μόνιμης επιτροπείας και εποπτείας της ΕΕ;

Για την **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** όλα αυτά μπορούν να απαντηθούν θετικά υπέρ των εργατικών αναγκών, μόνο με το χτύπημα των καπιταλιστικών κερδών, την ριζική ανακατανομή του πλούτου. Και πως για να μπορέσει το εργατικό κίνημα να χαράξει μια νικηφόρα πορεία, πρέπει να ανασυγκροτηθεί και να βάλει στις σημαίες του, την σύγκρουση με το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς του.

Γιατί, για να βρουν δουλειά οι άνεργοι, πρέπει να μειωθεί ο εργάσιμος χρόνος αλλά και να επιτάξουμε τα συγκεντρωμένα μέσα παραγωγής, για να τεθούν σε λειτουργία προς όφελος της κοινωνίας, υπό εργατικό έλεγχο.

Για να πάρουμε πίσω τον κλεμμένο πλούτο, πρέπει να χάσει ιδιοκτησία, δύναμη και εξουσία το κεφάλαιο.

Για να επιβληθούν φιλολαϊκά μέτρα και ρήγματα στην αστική επίθεση, χρειάζεται η απειλή της συνολικής ανατροπής της.

Γιατί σήμερα, ο αγώνας για επιβίωση, συνδέεται όσο ποτέ, με την ανατροπή που θα μας βγάλει έξω από τα δεσμά της καπιταλιστικής επιδρομής, της ευρωζώνης και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Θα έλεγε κανείς πως τέτοιες ριζικές αλλαγές, σχετίζονται με το ερώτημα της εξουσίας. Θα συμφωνήσουμε και θα προσθέσουμε πως εάν μιλάμε για εξουσία, τότε πρέπει να μιλήσουμε για ολόκληρη την εξουσία, και όχι μόνο την κυβερνητική, για την εργατική δημοκρατία και τον επαναστατικό δρόμο. Και πως αν κοιτάξουμε πίσω, στις αρχές του περασμένου αιώνα, θα δούμε πως το εργατικό κίνημα, είχε στις σημαίες του την επαναστατική σύγκρουση με την αστική τάξη και την κοινωνική απελευθέρωση.

Όμως στις μέρες μας, η Αριστερά αποσύνδεσε το εργατικό κίνημα από την υπόθεση της ανατροπής, διαχώρισε την καθημερινή πάλη από το ζήτημα της συνολικής αλλαγής και εξουσίας.

Τόσο η μονομερής προσήλωση του **ΣΥΡΙΖΑ** στον κυβερνητικό δρόμο, όσο και του **ΚΚΕ** στην «λαϊκή εξουσία», άφησαν τους αγωνιστές «άοπλους» μπροστά στο καθήκον της αναμέτρησης με την αστική εξουσία, χωρίς άμεσους στόχους ρήξης, χωρίς την οικοδόμηση οργάνων πάλης μέσα στις μάχες. Έτσι οι αγώνες έμειναν μετέωροι και εγκλωβισμένοι, είτε στις συμπληγάδες της κυβερνητικής λύσης, είτε της κομματικής ενίσχυσης για τη «μελλοντική» εξουσία. Στην πραγματικότητα, και οι δύο αυτές δυνάμεις θεωρούν πως απαντούν στο ερώτημα της εξουσίας. Όμως στην πραγματικότητα δεν μπορούν να αναμετρηθούν με την αστική πολιτική, γιατί δεν βλέπουν ως υποκείμενο ανατροπής της, το εργατικό κίνημα.

Και ενώ οι αντιστάσεις δεν κόπασαν, οι δυνάμεις του **ΣΥΡΙΖΑ** και του **ΚΚΕ**, φοβήθηκαν τη δυναμική των διαθέσεων του αγωνιζόμενου κόσμου. Στην απεργία των καθηγητών, του μετρό, των διοικητικών, στον πρόσφατο αγώνα ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας και αλλού, δεν μπήκαν μπροστά για να βοηθήσουν στην πολιτικοποίηση και την οργάνωση του κινήματος. Αντί να δώσουν **αποφασιστικότητα στους ταλαντευόμενους**, έδωσαν **ταλάντευση στους αποφασισμένους**. Αντί να προχωρήσουν με τη μαχητικότητα των αγωνιζόμενων, οπισθοχώρησαν γιατί δεν υπήρχαν **«οι όροι και οι προϋποθέσεις»**.

Οι αγωνιστές της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** βρεθήκαμε στη σωστή μεριά των κοινωνικών αναμετρήσεων, παλέψαμε ώστε να ενισχυθούν η μαχητικότητα και ο προσανατολισμός των αγώνων, επιδιώξαμε την κοινή δράση των μαχόμενων δυνάμεων μέσα από ένα μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά. Όμως, το βασικό ζητούμενο είναι, το εργατικό κίνημα να ανασυγκροτηθεί σε μια γραμμή ταξικής σύγκρουσης και νικηφόρας αντεπίθεσης απέναντι στην κυριαρχία του κεφαλαίου. Σε αυτό μπορεί να συμβάλει η ενίσχυση της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, το δυνάμωμα μιας Αριστεράς της ανατροπής, που θα βαδίσει σε έναν άλλον δρόμο. Η Πρωτομαγιά πλησιάζει. Ο γιορτασμός της εξέγερσης του Σικάγου, αποτελεί καλή ευκαιρία για μια τέτοια συζήτηση.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 27.4.2014